

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci

žalobce: M. F. U.
st. příslušnost X

zastoupen JUDr. Hugo Körbl, advokát
sídlem Hybernská 1007/20, 110 00 Praha 1

proti

žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 1. 2025, č. j. MV-180756-4/SO-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 24. 1. 2025, č. j. MV-180756-4/SO-2024, **se ruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna **uhradit** žalobci na náhradě nákladů řízení částku **13 140 Kč**, a to ve lhůtě 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Hugo Körbla, advokáta, sídlem Hybernská 1007/20, 110 00 Praha 1.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou se žalobce u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) domáhal zrušení shora citovaného rozhodnutí žalované (dále jen „napadené

rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“ či „prvostupňový orgán“), ze dne 1. 11. 2024, č. j. OAM-00257-17/DP-2024 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“ či „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně zamítl žalobcovu žádost o vydání *povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia* podle § 46 odst. 5 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“), protože byly zjištěny skutečnosti nasvědčující tomu, že žalobce *hodlá své povolení k dlouhodobému pobytu zneužít k jinému účelu*, než je uveden v jeho žádosti.

II. Napadené rozhodnutí

3. V odůvodnění rozhodnutí žalovaná rozsáhle zrekapitulovala průběh řízení a skutečnosti, které vyšly v průběhu správního řízení najevo. Posléze posoudila důvodnost odvolání žalobce.
4. Žalovaná se ztotožnila s prvostupňovým orgánem v tom, že na základě skutečností zjištěných ve správním řízení lze považovat žalobcem tvrzený účel pobytu v ČR (tj. studium navazujícího magisterského studijního programu) za *nepřesvědčivý* a podání žádosti představuje pouze *formální záminku* sloužící k získání dlouhodobého oprávnění k pobytu v ČR. Žalovaná neshledala, že by žalobce v okamžiku podání žádosti měl k dispozici dostatečné informace o zamýšleném účelu pobytu. Jeho odpovědi při pohovoru týkající se motivace ke studiu, volby studijního programu či vzdělávací instituce považuje žalovaná za nevěrohodné, neurčité a neopodstatněné, neboť vzbuzují vážné pochyby o skutečném a vážném zájmu žalobce v ČR studovat.
5. Žalovaná konstatovala, že žalobce není v pozici „obvyklého začínajícího studenta“, nýbrž je již absolventem vysoké školy, kterou ukončil již v roce 2017, pročez u něj nejde o plynulé navázání na dosavadní studium. Jelikož pak má žalobce za sebou několik let praxe v oboru, měl by mít ucelenou představu o tom, co konkrétně mu navazující vysokoškolské studium přinese a jakým způsobem obsah tohoto studia využije ve svém profesním životě, což neměl. Žalobce si během výslechu *protiřečil* co se týče budoucího využití zvoleného studijního programu (jestli jej využije v rámci podnikání či zaměstnání) a současně obsah studia popsal jen *velmi obecně a stručně*. Taktéž nedokázal přesvědčivě vysvětlit, proč si k navazujícímu studiu zvolil právě ČR na úkor Polska a Rakouska, které rovněž zvažoval.
6. Žalovaná potom žalobci též vytkla, že informace ohledně studia a života v ČR čerpal z aplikace *YouTube*, která nepředstavuje relevantní zdroj informací, jímž jsou oficiální stránky Mendelovy univerzity obsahující veškeré informace o zvoleném programu i profilu absolventa. Ačkoliv je do jisté míry pochopitelné, že cizinec nemůže znát naprosto detailní informace o studiu v ČR, jestli k němu dosud nenastoupil, lze po něm spravedlivě vyžadovat, aby v okamžiku, kdy hodlá vycestovat, měl o budoucím studiu *alespoň obecné povědomí a informace*. Žalobce však nebyl schopen formulovat ani důvody ke studiu na Mendlově univerzitě, tak ani zdůvodnit výběr konkrétního oboru.
7. Zmíněné nesrovnalosti žalovaná ve vzájemném souhrnu vyhodnotila jako *dostatečně závažné a objektivní důvody* ve smyslu čl. 20 odst. 2 písm. f) směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/801 ze dne 11. 5. 2016 nasvědčující domněnce, že žalobce ve skutečnosti nemá na území ČR v úmyslu studovat a hodlá svůj pobyt zneužít

k odlišnému účelu. Proto žalovaná odvolání žalobce zamítla a prvostupňové rozhodnutí jako zákonné a správné potvrdila.

III. Žaloba

8. Žalobce má napadené rozhodnutí za nezákonné a hodnocení informací žalovanou ve správním řízení považuje za tendenční. Cílem pohovoru je ověření skutečného zájmu žadatele o pobyt, o nějž v ČR žádá, přičemž celý pohovor je třeba *hodnotit komplexně* a nelze vybírat jen informace, které jsou rozporné.
9. Žalobce namítal, že závěr správních orgánů stran možného zneužití účelu pobytu v budoucnu je ryze spekulativní a odůvodnění neobsahují jednoznačné důvody, které o tomto závěru svědčí. Není na překážku, pokud na sebe jednotlivá studia časově bezprostředně nenavazují, přičemž není pravdou, že by výpověď žalobce obsahovala vnitřní rozpory ohledně budoucího uplatnění ve vlasti. Stejně tak není na škodu, že si žalobce zjišťoval praktické poznatky (mimo oficiálních) taktéž z dalších internetových zdrojů, jež byly v jeho situaci relevantní. Žalobcovy důvody svědčící pro výběr ČR a studium na Mendlově univerzitě v Brně jsou *správné a oprávněné*, přičemž mu nelze klást k tíži, že s nimi správní orgány nesouhlasí.
10. Žalovaná se nevyjádřila ke všem odvolacím námitkám a pouze převzala závěry prvostupňového orgánu. Žalobce zdůraznil, že ve vlasti absolvoval bakalářské studium a nyní chce v ČR na toto studium navázat. O vážnosti tohoto jeho záměru svědčí jak to, že ke své žádosti doložil veškeré požadované dokumenty, tak i skutečnosti uvedené při pohovoru. Žalobce *vysvětlil, proč preferuje studium právě v ČR*, přičemž pokud zastupitelskému úřadu připadalo jím poskytnuté vysvětlení nedostatečné, bylo jeho povinností položit mu doplňující otázky, což neučinil.
11. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené i prvostupňové rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalované k dalšímu řízení. Současně požádal nahradit náklady soudního řízení.

IV. Vyjádření žalované

12. Ve vyjádření ze dne 27. 2. 2025 žalovaná zdůraznila, že žalobce v žalobě uvádí v zásadě shodné námitky, které uváděl již v odvolání. Proto žalovaná v podrobnostech odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se těmito námitkami podrobně zabývala.
13. Žalovaná trvá na tom, že v daném případě je deklarovaný účel pobytu žalobce v ČR *nepřesvědčivý*, neboť žalobce v řízení uváděl rozporuplné informace a nedokázal věcně prezentovat motivaci k tvrzenému účelu pobytu ani přínos, který mu má přinést. Jeho odpovědi se zdají být naučené a *nejdou v ničem konkrétní*. Na základní otázky prověřující znalosti v oboru pak žalobce odpovídal spíše neurčitě nebo odpovědi neznal. Studium v navazujícím magisterském studijním programu přitom logicky vyžaduje alespoň minimálně základní znalost informací v oboru.
14. Poněvadž deklarovaný studijní záměr žalobce představuje pouze formální záminku pro získání dlouhodobého pobytového oprávnění v ČR, žalovaná soudu navrhla zamítnutí žaloby.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

15. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce podal dne 18. 12. 2023 na velvyslanectví ČR v Dillí *žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia*, k níž

doložil rozhodnutí o úspěšném přijetí ke studiu navazujícího magisterského studijního programu „*Economics and Management*“ na Provozně ekonomické fakultě Mendelovy univerzity v Brně, oznámení o složení přijímací zkoušky, sdělení o posouzení zahraničního vysokoškolského vzdělání (nostrifikační osvědčení) či potvrzení o zaplacení studijního poplatku. K žádosti žalobce současně předložil též fotokopii cestovního pasu státního příslušníka Bangladéšské lidové republiky, výpisy z bankovního účtu, kopii platební karty, smlouvu o ubytování či potvrzení o čistém trestním rejstříku.

16. Za účelem ověření skutečností uvedených ve formuláři k žádosti a prokázání tvrzeného účelu pobytu byl s žalobcem dne 16. 9. 2024 proveden pohovor, jenž se uskutečnil v anglickém jazyce v prostorách velvyslanectví ČR v Dillí. K obsahu shromážděných podkladů se žalobce vyjádřil přípisem ze dne 4. 10. 2024 (v anglickém jazyce), k němuž připojil i aktuální doklady související s účelem jeho pobytu v ČR. Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti kterému se žalobce prostřednictvím právního zástupce odvolal. O odvolání žalovaná rozhodla napadeným rozhodnutím, které je předmětem nynějšího řízení před krajským soudem.

VI. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud předně posoudil splnění podmínek řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána osobou oprávněnou [§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jedná se o žalobu přípustnou (zejm. § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.) a podanou ve lhůtě podle § 172 odst. 1 ZPC.
18. Zdejší soud ve věci rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. bez nařízení ústního jednání. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž krajský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při zjišťování skutkového stavu věci zdejší soud vycházel ze správního spisu předloženého žalovanou.
19. Žaloba je **důvodná**.
20. V projednávané věci je mezi účastníky řízení sporné, zda v průběhu správního řízení vyplynuly na povrch skutečnosti odůvodňující závěr, že by žalobce své povolení k dlouhodobému pobytu vydané za účelem studia zneužil k jinému účelu. Žalobce považuje závěry správních orgánů za spekulativní, neboť nemají oporu ve správním spisu a neodpovídají provedenému dokazování. V kontextu této žalobní argumentace tedy zdejší soud posuzoval, zda byly v řešené věci zjištěny skutečnosti nasvědčující domněnce, že by žalobce mohl případně udělené pobytové oprávnění v budoucnu zneužít k jinému účelu, či nikoliv.
21. Podle § 46 odst. 5 ZPC platí: „*Pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území (§ 42d) platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 37, § 55, § 56 odst. 1 písm. a) až c), e), g), h), l) a m), § 56 odst. 2 písm. a) a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Před vydáním rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání nebo prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území podle § 42d nebo rozhodnutí o zrušení*

platnosti tohoto povolení ministerstvo posoudí přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.“

22. Podle § 56 odst. 1 písm. h) ZPC platí, že: „Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže jsou zjištěny skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec po skončení pobytu stanoveného dlouhodobým vízem neopustí území nebo že dlouhodobé vízum hodlá zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti o udělení dlouhodobého víza.“
23. Uvedené ustanovení zakotvuje povinnost ministerstva dlouhodobé vízum (resp. povolení k dlouhodobému pobytu) nevydat, pokud jsou v průběhu správního řízení zjištěny skutečnosti takového charakteru, že se lze důvodně domnívat, že cizinec ve skutečnosti hodlá své povolení k pobytu zneužít k jinému účelu, než pro který o něho žádá. Takový postup vychází z premisy, že povolení k pobytu v ČR nelze vydávat bezúčelně, nýbrž je vždy spjata s konkrétním účelem, pro který je cizinci umožněno, aby na území ČR pobýval. Platná právní úprava ZPC i judikatura správních soudů přitom nutně vyžadují, aby cizinec tvrzený účel pobytu *fakticky plnil* (vykonával deklarovanou činnost), a to *po celou dobu* svého pobytu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81, či ze dne 10. 5. 2017, č. j. 7 Azs 86/2017-33; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
24. Současně je citované ustanovení ZPC i vnitrostátním odrazem unijního pravidla umožňujícího členským státům neudělit státnímu příslušníkovi třetí země povolení k dlouhodobému pobytu vydané za účelem studia, existují-li důvodné pochybnosti o záměru cizince dodržet deklarovaný účel pobytu. Dle čl. 20 odst. 2 písm. f) směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/801 ze dne 11. 5. 2016 (dále jen „směrnice 2016/801“) platí, že: „Členské státy mohou žádost zamítnout, pokud členský stát má důkazy nebo závažné a objektivní důvody k domněnce, že státní příslušník třetí země by v zemi pobýval za jiným účelem, než pro který žádá o přijetí.“ Obsahovou náplní těchto pojmů jako indikátorů k odhalení záměru cizince zneužít pobytové oprávnění za jiným účelem se v nedávné době zabýval taktéž Soudní dvůr EU (dále jen „SDEU“), a to v rozsudku ze dne 29. 7. 2024, věc C-14/23, *Perle*.
25. Co se týče *důkazů* svědčících o zneužití pobytového oprávnění, ty je dle SDEU potřeba chápat dvojím způsobem. Jednak jako souhrn objektivních skutečností, ze kterých vyplývá, že ani přes dodržení formálních podmínek stanovených unijní právní úpravou nebylo dosaženo cíle, který právní úprava sleduje. Současně je v nich třeba spatřovat subjektivní prvek spočívající v záměru získat výhodu vyplývající z unijní právní úpravy umělým vytvořením podmínek vyžadovaných pro získání této výhody (viz k tomu např. rozsudek SDEU ze dne 14. 12. 2000, věc C-110/99, *Emsland-Stärke*, či rozsudek SDEU ze dne 14. 1. 2021, spojené věci C-322/19 a C-385/19, *The International Protection Appeals Tribunal a další*). Naopak *závažnými a objektivními důvody* je nezbytné rozumět takové důvody, které jsou stále a pevné a jež jsou výsledkem individuálního přezkumu žádosti odůvodňujícího její zamítnutí (srov. zde stanovisko generálního advokáta J. R. de la Tour ve věci *Perle* ze dne 16. 11. 2023).
26. Hlavním cílem citované směrnice je zejména povolit státním příslušníkům třetích zemí pobývat na území členského státu EU, pokud byli přijati ke studiu na vysokoškolské instituci dotyčného členského státu. K naplnění tohoto cíle směrnice v čl. 5 odst. 3

stanoví, že státní příslušník třetí země *má právní nárok* na povolení k pobytu na území dotyčného členského státu, splní-li obecné a zvláštní podmínky stanovené v čl. 7 a 11 směrnice. Z tohoto důvodu je potřeba čl. 20 odst. 2. písm. f) citované směrnice vykládat *restriktivně*, neboť umožňuje správnímu orgánu zamítnout žádost o povolení k pobytu a zamezit tak cizinci ve vstupu na území. Důkazní břemeno ohledně prokázání zneužití deklarovaného účelu pobytu leží na správním orgánu a vyžaduje, aby bylo ve světle individuálních okolností případu *spolehlivě prokázáno*, že cizinec podal žádost, aniž měl skutečně v úmyslu věnovat se jako hlavní činnosti v ČR řádnému studiu (srov. k tomu recentní rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2025, č. j. 4 Azs 196/2024-41, či ze dne 30. 7. 2025, č. j. 7 Azs 277/2024-36).

27. Případné nesrovnalosti ve studijním plánu cizince proto mohou představovat jednu z okolností přispívajících ke zjištění zneužití pouze tehdy, jsou-li dostatečně zjevné a posuzovány ve světle všech specifík případu. Právě tak okolnost, již lze považovat během vysokoškolského studia za obvyklou (např. změna studovaného oboru), nemůže *per se* postačovat k prokázání, že cizinec nemá po vstupu na území členského státu v úmyslu studovat. O neexistenci skutečného záměru cizince studovat pak bez dalšího nehovoří ani skutečnost, že zamýšlené studium *obsahově přímo nesouvisí* s cizincem sledovanými profesními cíli (srov. bod 53 rozsudku SDEU ve věci *Perle*).
28. Ve smyslu shora citované judikatury zdejší soud přezkoumal, zda v posuzované věci existovaly takové důkazy nebo závažné a objektivní důvody, aby správní orgány mohly žalobcovu žádost podanou za účelem studia zamítnout pro hrozící zneužití tvrzeného účelu pobytu. Po pečlivém prostudování spisové dokumentace zdejší soud na rozdíl od správních orgánů neshledal, že by v případě žalobce byly zjištěny kvalifikované skutečnosti svědčící o zjevně zneužívající povaze žádosti. Krajský soud konstatuje, že správními orgány uváděné důvody bránící vydání povolení k dlouhodobému pobytu (i) *jednak postrádají potřebný základ v předloženém správním spisu*, (ii) *jednak nedosahují intenzity závažných a objektivních důvodů* tak, jak to nutně vyžaduje citovaná směrnice (viz výše).
29. Krajský soud nepřehlédl, že oba správní orgány své podezření na zneužití účelu pobytu založily zejména na pohovoru (výslechu) žalobce ze dne 16. 9. 2024, z něhož dovodily, že žalobce nemá o plánovaném studiu v ČR adekvátní informace a nevykazuje dostatečnou motivaci. S takovým závěrem zdejší soud nesouhlasí a podotýká, že žalobce v průběhu pohovoru *relevantně zodpověděl všechny otázky*, jež mu byly ze strany zastupitelského úřadu položeny (k testu odborných znalostí viz níže). Jeho odpovědi byly vždy *věcné, dostatečně přiléhavé kladeným otázkám a z hlediska rozsahu je lze vnímat jako zcela přiměřené*. Zdejší soud přitom s ohledem na ustálenou judikaturu připomíná, že pokud mají správní orgány odpovědi cizince za nedostatečné či neúplné, je jejich povinností vyzvat jej k dalšímu doplnění (srov. zde např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2024, č. j. 6 Azs 38/2024-28). Již dříve zdejší soud ve skutkově a právně obdobných věcech téže žalované vyjádřil názor, že k uplatnění domněnky zneužití pobytu nepostačí, pokud cizinec odpovídá na otázky zastupitelského úřadu stručně či obecně (srov. rozsudky zdejšího soudu ze dne 31. 1. 2024, č. j. 31 A 13/2023-45, či ze dne 3. 9. 2024, č. j. 31 A 35/2023-44).
30. Zdejší soud se neztotožnil s argumentací správních orgánů, že odpovědi žalobce ohledně volby vzdělávací instituce a studijního programu působí neurčitě a nevěrohodně. Totiž již při letmém pohledu na obsah protokolu o pohovoru ze dne 16. 9. 2024 je zřejmé, že

žalobce *jednoznačně označil* jak název univerzity, tak i konkrétní fakulty a vzdělávacího programu, který hodlá v ČR studovat. Obdobně dokázal k dotazům zastupitelského úřadu popsat jednotlivé kroky a úkony, jež musel jako státní příslušník třetí země pro přijetí ke studiu na vysoké škole v ČR absolvovat, znal přesnou délku i způsob zakončení studia a správně uvedl, že jím zvolené studium probíhá v anglickém jazyce. Výstižně pak odpovídal i v otázkách ohledně *místních reálií*, kdy uvedl ulici, na níž se nachází fakulta, kde bude jeho výuka probíhat, jakož i věděl, kde přesně bude po dobu svého pobytu v ČR ubytován. Na základě toho poté upřesnil, že bude do školy docházet pěšky, což mu zabere cca 15 minut.

31. Nijak podezřele pak podle krajského soudu nepůsobí ani zdůvodnění žalobce týkající se výběru ČR. Žalobce logicky vysvětlil, že si ke svému budoucímu studiu zvolil ČR zejména proto, že je zde vysoká životní úroveň na straně jedné, a zároveň nízké studijní a životní náklady na straně druhé. Současně dodal, že podmínky v ČR porovnával se situací v Polsku a Rakousku, jež však vyloučil z důvodu méně přátelské atmosféry k zahraničním studentům, resp. vyšším nákladům na vzdělání. Takové zdůvodnění považuje zdejší soud za *racionální a srozumitelné* a za situace, kdy zastupitelský úřad po žalobci nepožadoval, aby své úvahy podrobněji rozvinul a odpovědi blíže specifikoval, taktéž jako *zcela dostačující*.
32. V duchu závěrů rozsudku SDEU ve věci *Perle* potom zdejší soud odmítl i závěr žalované, že je problematické, že studium žalobce z časového hlediska plynule nenavazuje na jeho předchozí studium v Bangladéši. Z ničeho neplyne, že by jednotlivá studia na sebe musela *časově či obsahově přímo navazovat*. Navíc, sám žalobce během pohovoru *ozřejmil*, proč se pro navazující magisterské studium v ČR rozhodl až po více než šesti letech poté, co úspěšně ukončil bakalářské studium ve vlasti. Jím uváděné důvody v podobě vypuknutí celosvětové pandemie Covidu-19 omezující cestování ve spojení s negativní zkušeností žalobce s odměňováním ve vlasti (žalobce byl z důvodu absence zahraničního vzdělání nedostatečně honorován), představují v tomto ohledu *dostatečné vysvětlení*.
33. Pokud správní orgány argumentovaly rovněž vnitřními rozpory postihujícími výpověď žalobce, krajský soud *žádné rozpory* narušující konzistentnost jednotlivých tvrzení *neshledal*. Není pravdou, že by si žalobce protiřečil stran možností budoucího využití svého zahraničního studia ve vlasti. Tvrzení, že po návratu do Bangladéše bude mít žalobce jako absolvent zahraniční vysoké školy množství pracovních příležitostí a bude se tak moci uplatnit na různých vedoucích pracovních pozicích *nijak neodporuje* jeho dalšímu sdělení, že on sám si zamýšlí ve vlasti založit vlastní firmu, k čemuž hodlá využít právě nově nabyté znalosti získané studiem v zahraničí. I kdyby se ovšem tato dvě tvrzení vzájemně vylučovala, takový rozpor by zjevně nebyl způsobilý vyvolat důvodné pochybnosti o úmyslu (resp. motivaci) žalobce naplnit studijní účel pobytu v ČR.
34. Stejně tak na skutečném záměru žalobce plnit deklarovaný účel pobytu na území ČR nemá (bez dalšího) vliv ani to, z jakých konkrétních zdrojů žalobce získával informace o studiu. Jakkoli je u oficiálních zdrojů vysoká pravděpodobnost toho, že jimi uváděné informace budou pravdivé a správné, *není z povahy věci vyloučeno*, aby cizinec čerpal relevantní poznatky související s životem a studiem v cizí zemi též z jiných, neoficiálních zdrojů. V řešené věci správní orgány neuvedly, proč žalobce nemohl vycházet též z informací získaných z videí publikovaných na platformě *YouTube*, resp. nezpochybnily správnost či úplnost tam poskytovaných informací. Za této situace proto

krajský soud nevidí v získávání praktických informací z internetových videí, které vytváří jiný bangladéšský student žijící v ČR, *nic problematického či jakkoliv závadného*.

35. Konečně zdejší soud závažné a objektivní důvody nasvědčující zneužití účelu pobytu nespatřuje ani ve skutečnosti, že žalobce při pohovoru dne 16. 9. 2024 nedokázal spolehlivě zodpovědět odborné otázky z oblasti ekonomie. Na tomto místě zdejší soud připomíná, že hlavním účelem pohovoru (výslechu) vedeném v režimu § 169k ZPC je zejména *ověření údajů poskytnutých cizincem v rámci formulářové žádosti* a zároveň ověření toho, *zda cizinec disponuje alespoň základními informacemi o svém budoucím studiu a pobytu v ČR*. Cílem je přitom vyloučit ty cizince, jejichž záměr na území ČR studovat se ukáže být na základě poskytnutých informací jako účelový a u kterých důvodně hrozí, že by své oprávnění k pobytu vydané za účelem studia zneužili k jinému účelu. Pro takové zneužití mohou svědčit zejména nesprávné či jinak nepřesné odpovědi cizince ohledně zvolené studijní instituce či programu, případně absentující znalost reálií místa studia.
36. Testování odborných znalostí prokazujících, že je cizinec (po věcné stránce) schopen studium v ČR zvládnout, je doménou vysokých škol, které za tímto účelem zpravidla konstruuji vlastní přijímací řízení. V posuzované věci žalobce *úspěšně složil* přijímací zkoušku (vstupní test) nutný pro přijetí ke studiu navazujícího magisterského studijního programu *Economics and Management* zajišťovaného Provozně ekonomickou fakultou Mendelovy univerzity v Brně. V situaci, kdy žalobce zdárně absolvoval přijímací řízení a současně mu bylo nostrifikováno jeho předchozí bakalářské vzdělání ve vlasti, tak již nebylo potřeba dále ověřovat jeho odborné kvality ve správním řízení podle § 42d ZPC. Jen na okraj krajský soud dodává, že ze správního spisu není dostatečně zřejmé, z čeho zastupitelský úřad „vstupní test“ žalobci sestavil, neboť původ zvolených otázek správní orgány z velké části neobjasnily (v napadeném rozhodnutí na str. 5 žalovaný zmiňuje, že byly získány ze vzorových testů, které však ve správním spisu nejsou založeny).
37. Zdejší soud tak uzavírá, že v posuzované věci správní orgány neprokázaly, že v případě žalobce existují závažné a objektivní důvody nasvědčující domněnce, že by povolení k dlouhodobému pobytu vydané za účelem studia v budoucnu zneužil k odlišnému účelu, pročež žalobní námitky soud vyhodnotil jako důvodné. Napadené rozhodnutí trpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů a zároveň také rozporem s podklady založenými ve správním spisu.

VII. Závěr a náklady řízení

38. Pro výše uvedené důvody rozhodl zdejší soud o žalobě tak, že napadené rozhodnutí bez jednání zrušil pro vady řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (výrok I.).
39. V dalším řízení je žalovaná podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem krajského soudu vyjádřeným v odůvodnění tohoto rozsudku. Současně přihlédne i k závěrům rozsudku SDEU ve věci *Perle*, dle nichž může být žádost cizince o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia zamítnuta jen tehdy, pokud její zneužívající povaha dostatečně zjevně vyplývá ze všech relevantních skutečností.
40. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který

ve věci úspěch neměl. V souzené věci byl žalobce úspěšný a má tak právo na náhradu nákladů řízení. Z důvodu soudního řízení mu vznikly náklady řízení (i) za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, jakož i (ii) náklady v souvislosti se zastoupením advokátem. Podle obsahu soudního spisu učinil zástupce žalobce (JUDr. Hugo Körbl) v řízení prokazatelně dva úkony právní služby, a sice převzetí a přípravu zastoupení a sepsání žaloby, vše v sazbě 4 620 Kč za každý úkon dle advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025 (celkem 9 240 Kč). Dále mu náleží též náhrada hotových výdajů v sazbě 450 Kč za každý úkon (celkem 900 Kč). Jelikož zástupce žalobce krajskému soudu neprokázal, že je plátcem DPH a ani soud z příslušných evidencí tuto skutečnost nezjistil, nenavyšoval soud odměnu za zastupování žalobce o částku připadající na tuto daň. Celkově tudíž náleží žalobci náhrada nákladů řízení ve výši 13 140 Kč, kterou je žalovaná povinna uhradit žalobci ve lhůtě 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku (výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení přímo u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. srpna 2025

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce

